

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. M.**, ev. č. X
st. příslušnost X
naposledy bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem POBox 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2025, č. j. OAM-890/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem

k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Bulharská republika.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobce namítl, že provedeným dokazováním byly zjištěny obavy žalobce z pronásledování ve státě původu a to, že v Bulharsku nemá vytvořené funkční zázemí. V ČR je naopak plně integrován. Žalovaný neuvedl nic k meritu věci, ani k vycestování žalobce do Bulharska, k jeho obavám z pronásledování na území domovského státu ani na území Bulharska. S ohledem na absenci zázemí v domovském státě lze podle něj spatřovat důvody k projednání žádosti na území ČR.
3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Podle žalovaného neuvedl žalobce konkrétní důvod, proč by se nemohl vrátit do Bulharska. V řízení žalovaný postupoval podle nařízení Dublin III, posoudil vlastní příslušnost k rozhodnutí věci a určil jako příslušný stát k rozhodnutí věci Bulharskou republiku.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
7. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát*.
8. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států*.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

9. Žalobce v žalobě nezpochybnuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Bulharská republika, ale namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 8. 2025 v X. Součástí správního spisu je i kopie bulharského víza s platností od 25. 5. 2025 do 8. 9. 2025.
11. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce podal žádost o azyl v ČR v době, kdy disponoval platným vízem jiného členského státu EU. Podle shora uvedené právní úpravy nařízení Dublin III. je k posouzení žádosti o azyl pouze jediný členský stát EU a s ohledem na to, že předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou, je Bulharská republika dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.
12. Pokud jde o samotné žalobní námitky, tak z obsahu správního spisu plyne, že žalobce přicestoval 27. 5. 2025 do X a odtud pokračoval do ČR osobním vozem, byl si vědom toho, že má platné bulharské vízum. V Uzbekistánu měl problémy s vousy, byl u výslechu; otec a bratr jsou v současnosti ve vazbě, měli stavební firmu, kvůli korupci s nimi bylo zahájeno trestní stíhání; proti němu také, ale kvůli vousům, nechtěl jít do vazby. Chce být v Evropě tři roky, pak bude zastaveno trestní stíhání a on se může vrátit; nechce zde pracovat, chce být mimo vlast. V Bulharsku nikoho nezná, nechce tam jet, chtěl do ČR, protože zde má dva kamarády (spolužáky – ti jsou v ČR už 8 let, podnikají tu, mají zde podniky, umí česky), nechce tu pracovat, má svoje peníze, prostě tu chce jen být. Rozhodnutí o vycestování do Bulharska respektovat nebude, nepojede tam. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedl, že v ČR má kamaráda, se kterým otevřel kebab.
13. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
14. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Bulharska. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly adekvátně prokázány. Žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 24. 6. 2025 ohledně azylového systému v Bulharsku, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi a nevyplývají z něj podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce do Bulharska k provedení azylového řízení. Uvedený listinný podklad je s ohledem na způsob aktualizace zpráv o jednotlivých zemích aktuální. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnul dostatečnost azylového systému v Bulharsku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových znacích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze

správního spisu vyplývá, že Bulharská republika akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

15. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Bulharska. Celá žaloba je v naprosto obecné rovině, resp. jsou v ní uváděny skutečnosti v rozporu s obsahem správního spisu. Žalobce neuvedl, že je *plně integrován* v ČR, ani nic takového neprokázal. Uvedl, že přicestoval 27. 5. 2025, žádost o azyl podal 7. 8. 2025 a napadené rozhodnutí bylo vydáno 27. 10. 2025. Žalobce tedy pobýval na území ČR v době vydání rozhodnutí pět měsíců, česky neumí, v rozporu s původním vyjádřením (že zde nechce pracovat) následně uvedl, že zde „*otevřel kebab*“. Má zde pouze jednoho nebo dva kamarády.
16. Důvody podání žádosti se žalovaný zabývat nemohl, neboť otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušné k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Bulharské republiky. Žádné důvody, ze kterých by vyplývalo, že žalobci hrozí pronásledování na území Bulharska, žalobce neuvedl, tudíž se žalovaný neměl, čím zabývat (k tomu soud připomíná, že žalobce uvedl jako důvod opuštění Uzbekistánu hrozbu trestního stíhání kvůli vousům. Soud je přesvědčen o tom, že žalobci v Bulharsku kvůli vousům trestní stíhání nehrozí.).
17. V řízení nevyplývaly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., jehož aplikace se žalovaný ani sám nedomáhal. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nenašel důvody pro aplikaci uvedeného ustanovení, je proto zcela dostačující.
18. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
21. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o tomto návrhu a rozhodnutí by tak bylo zcela nadbytečné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce